

naar Finanslovsforslaget skulde være gaaet herfra over i det andet Ting med det virkelige Stempel som Folketingets Finanslov paa sig, burde det have indeholdt dels en betydelig større Medsættelse af de militære Udgifter paa forskellige Poster, dels flere Bevillinger til Støtte for Erhvervslivet baade paa det ene og paa det andet Omraade, dels ogsaa saadanne Bevillinger, som den, der nylig blev forkastet her i Dag, om Medsættelsen af Renten. I saa Tilfælde kunde jeg have været med til at kalde det Folketingets Finanslov, men nu kan jeg ikke være med til at kalde det saa.

Jeg erkender dog, at da den politiske Stilling er en saadan, at vi staa over for et Ministerium, der sidder paa en ordinær Finanslov, vil jeg ikke stemme mod Forslaget her, for jeg vil ikke have, at det i nogen Maade skal have Stin af, at vi ville være med til i Fremtiden at umuliggøre Finanslove, thi det er ikke den Politik, jeg eller mine Meningsfæller agte at følge. Tværtimod, vi ville i Fremtiden gøre vort til, at vi kunne komme til at leve under ordinære Forhold her i Landet og komme til at leve med ordinære Finanslove. Vi ere saa villige som noget Parti til at optage en virkelig Forhandlingspolitik her i Landet og i denne Sal. Men til en virkelig Forhandlingspolitik hører slet ikke det, at man paa Forhaand bøjer sig og nedstemmer sine Krav, og siger: Landstinget vil ikke, vi maa derfor bøje os! Til en virkelig Forhandlingspolitik hører fuldt saa vel det, at man stiller sine Krav op, saaledes som man selv ønsker dem udførte, og saa tager en aaben og loyal Forhandling op om disse Krav baade med det andet Ting og med det høje Ministerium. Men til en virkelig Forhandlingspolitik regner jeg ikke den, der er ført i de senere Aar, og ogsaa — saavidt jeg kan seene — i denne Samling. Det, at Sagerne mangfoldige Gange ere afgjorte i Forvejen, inden Afgørelsen sker her, at Af-tale er truffen imellem ledende Mænd her i Tinget og i Ministeriet og endog saa mellem Landstinget og Flertallet, inden Afgørelsen finder Sted her i Salen, regner jeg ikke til virkelig Forhandlingspolitik, og det er denne saakaldte Forhandlingspolitik, der har været ført her i de senere Aar, og som jeg har været imod. Jeg tror, at alle Parter — ogsaa Flertallet — ville staa sig bedst ved, at Forhandlingspolitikken blev ført ind i den Gænge, at Afgørelserne bleve truffet i Udvalgene og her i Salen, saaledes som det aabenbart er Grundlovens og Forretningsordenens Mening. Og hvorfor vil dette være det mest tjenlige? Fordi det fremmer

i Virkeligheden en mere ærlig Forhandlingsmaade fra alle Sider, en mere aaben Fremhævelse fra den ene Side af, hvilke Krav, der stilles, og fra den anden Side af, hvilke Tilbud der kan gøres, og dernæst ogsaa fordi det fører til, at hele Politikken ligger klarere for den almindelige Vælgerbefolkning, og det har jo ikke ringe Betydning, at den almindelige Vælgerbefolkning fuldt ud kan forstaa den Politik, der føres paa Rigsdagen. Jeg tror, at meget af det, som har gjort, at Vælgerbefolkningen i dette Øjeblik staar splittet og tvivlende, kan tilskrives ikke alene Forliget — det har jo naturligvis Hovedskylden — men ogsaa den Forhandlingsmaade, der har været anvendt. Denne Forhandlingsmaade er jeg meget imod, medens jeg i al den Tid, jeg har siddet i Rigsdagen, har været Tilhænger af en virkelig Forhandlingspolitik og ogsaa agter at være det fremdeles.

Se det er mine Grunde, hvorfor jeg ikke vil stemme mod dette Finanslovsforslag. Da jeg imidlertid er misfornøjet med denne Finanslovs Indhold, som jeg nærmere har vist her i denne Stund, da jeg mener, at Finanslovens Indhold burde have været et andet, saa ser jeg mig nødt til at tilkendegive denne min Misfornøjelse ved at sige: Stemmer ikke. (Stemmer: Hør, hør!) Hvis ærede Medlemmer ville høre, skal jeg gerne tale lidt mere endnu. (Stemmer: Nej! Nej!) Ja, saa skulde de Herrer ikke raabe Hør, naar de ikke mene noget med det. Jeg ved meget vel, at denne Afstemningsmaade at sige „Stemmer ikke“, betragtes ikke som nogen særlig tapper Adfærd, og det vil jeg heller ikke have den betragtet som; jeg erkender, at det er som oftest lettest og klarest at sige rent ja eller nej til Finansloven som til andre Love, det erkender jeg fuldt ud, men Forholdene ere i dette Øjeblik saadanne, at jeg tror, at jeg tjener baade Sagen og den politiske Stilling bedst ved at vælge denne Form for Tilkendegivelsen af min Misfornøjelse med hele Flertallets Arbejde her paa Finanslovsforslaget. Som jeg før nævnte, kan jeg ikke sige nej til Lovforslaget, fordi jeg erkender, at Ministeriet sidder paa en ordinær Finanslov. Forholdet er ikke nu, som det har været tidligere, og jeg vil ikke paa nogen Maade have, at det skal have Stin af, at jeg i Fremtiden vil være med til at umuliggøre Finansloven, eller at det skal have Stin af, at mine Meningsfæller og jeg ikke i Fremtiden lige saa fuldt som de øvrige Partier vilde være med til en virkelig Forhandlingspolitik her i Landet. Det Indhold, som Flertallet har givet Finanslovsforslaget, er imidlertid af en Art, som